

[Holstein.]

tidsmæssig Anvendelse af denne Plads, endskønt Venstre i Kaserneloven havde aabnet Muligheden for en saadan. Jeg vil gerne sige til de ærede Medlemmer af Regeringspartierne, at de kan godt stritte imod her og godt vedtage dette Voldgade-Forslag — „godt“ bliver det jo nok ikke, for det bliver sikkert knebent, men det er jo muligt, at de kan vedtage den Plan, som vi nu forhandler om —, men jeg tror ikke, at de ærede Regeringspartier vil kunne opretholde den, ja, jeg tror næsten, jeg tør spaa, at inden tre normale Folketingsvalg er gaaet, vil det vise sig umuligt for den nuværende Regeringsmajoritet at opretholde, baade at Kastellet henligger, som det gør, at Rosenborg er sikret for Militæret, og at Frederiksberg Slot er sikret for Militæret.

Disse tre Steder, Kastelsgrunden, Rosenborg Eksercerplads og Frederiksberg Slot med Statens Arealer omkring Slottet, har Befolkningen i hele Landet og først og fremmest Københavns Befolkning et berettiget Krav paa at faa gjort til Fælleseje. Det var det, „Social-Demokraten“ skrev i den Artikel af 12. Januar 1923, hvori der meddeltes, at Forsvarsministeren i Udvalget havde tiltraadt den Ændring af Kaserneloven, hvorved Muligheden for at gøre Kastellet til Museum holdtes aaben. Da skrev „Social-Demokraten“ følgende:

„Det, der vil interessere Københavnerne mest, er Spørgsmaalet om Kastellet. Endnu klammer Militæret til dette idylliske Sted, der for længst burde have været Folkets Eje.“

Saaledes skrev „Social-Demokraten“ i Januar 1923, og jeg kan ganske slutte mig til den Betragtning, som den Gang og stedse siden uden Vaklen er gjort gældende af Socialdemokratiet. Alle de tre Pladser, jeg her har nævnt, kan det danske Militærvæsen ikke ret længe lægge Beslag paa, og efter min Formening er det kun et Spørgsmaal om Tid, og ikke særlig lang Tid, naar alle tre Pladser bliver national Fælleseje. Naar Venstre kæmper imod her, tror jeg, Venstre vil komme til at erfare, at de kæmper en Kamp imod Fremtidens Kaar, og i den har man visselig tabt.

Det er ganske mærkværdigt, at disse saakaldte „Forbedringer“ — hvis det da ikke ligefrem er den nye Ekspropriationsbestemmelse, som Venstre har indføjet i Lovforslaget — har kunnet ombestemme Socialdemokratiet i denne Sag, i hvilken det socialdemokratiske Parti har været det mest klippefaste i al den Tid, vi har diskuteret Nationalmuseet.

Endnu den 27. Januar skrev „Social-Demokraten“ paa ledende Sted under Overskriften „Stormgadeprojektet skal luskes igennem. — Ogsaa Højre har ladet sig spænde for Hr. Byskovs Vogn.“

„Som tidligere meddelt har Partiet Venstre accepteret det umulige Stormgadeprojekt, som er den daarligste og dyreste Løsning af Museumsspørgsmaalet, der til Dato er budt Offentligheden.“

Nu vil jeg spørge ærede Socialdemokrater, om de mener, at det bliver bedre efter denne Udvidelse bortset fra Ekspropriationsbestemmelsen. For at det bliver mindst 4 Mill. Kr. dyrere, er i hvert Fald givet, og saa er det jo Spørgsmaalet, om de 4 Mill. Kr. medfører en saadan Forbedring, at den virkelig begrundes, at Socialdemokratiet overhovedet har kunnet gaa med til et Forslag som dette.

Der siges videre i Anledning af de finansielle Tal, der var givet fra Regeringsvenstres Side med Hensyn til Stormgadeplanen i den mindre omfattende Skikkelse, hvori vi hidtil har behandlet den, følgende:

„Tallet er naturligvis det rene Bluff, beregnet paa at faa Sagen til at glide. Hvis Museet skal have virkelige Udviklingsmuligheder, bliver det i Løbet af en kort Aarrække nødvendigt at købe Ejendommene i Vester Voldgade og Ny Vestergade, hvilket vil fordyre Projektet med et Par smaa Millioner Kroner.“ — Det er ganske rigtigt, vi kan godt sige 4 Mill. Kr. —

„Dertil kommer de Udgifter, der løber paa ved Anbringelsen af de Lejere, som Staten gør husvilde. For det er vel ikke Hr. Byskovs Mening at henwise disse til Kommunens Forsorg? Saa let gaar det heller ikke.“

Altsaa den 27. Januar mener „Social-Demokraten“, at Forslaget i sig selv er daarligt, at det ikke bliver bedre ved, at man udvider det til Vester Voldgade, men tværtimod, at det betyder en økonomisk Udgift, som man finder urimelig, og at det betyder, at der rejser sig et Huslejespørgsmaal, som Regeringen ikke har taget i fornøden Betragtning. Og saa afsluttes der saaledes:

„Hvis Stormgadeplanen hensynsløst tvinges igennem, sker det med en saa ringe Majoritet, at en Vedtagelse vil virke som et brutalt Slag i Ansigtet paa den Offentlighed, der i god Tro har skænket 2 Mill. Kr. til en værdig og forsvarlig Løsning af Museumsspørgsmaalet.“

I Tilslutning til disse „Social-Demokra-